

Tipografia: Braşov, piaţa mare Nr. 22.
 Birourile de anunţuri: Braşov, piaţa mare Nr. 22.
 Inserate mai primesc în Viena: Adolf Mosse, Hausenstein & Vogler (Otto Moos), Heinrich Schölkopf, Alois Bernoldi, M. Dukes, A. Oppel, J. Danenberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Anton Mesei, Eckstein, Bernat; în Frankfurt: G. L. Döbereiner; în Hamburg: A. Steiner.
 Preţul inserţiunilor: o seriă germană pe o coloană 6 cr. 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă şi învoielă.
 Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. seu 30 bani.

GAZETA TRANSILVÂNIEI

ANULŪ LI.

„Gazeta” ieşe în se-care zi.
 Abonamente pentru Austro-Ungaria
 Pe un an 12 fl., pe şase luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
 Pentru România şi străinătate:
 Pe un an 40 franci, pe şase luni 20 franci, pe trei luni 10 franci.
 Se primumeră la toate oficiile postale din ţinut şi din afară şi la dd. colectori.
 Abonamentul pentru Braşov:
 la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etajul I.: pe un an 10 fl., pe şase luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr. Cu dusul în casă: Pe un an 12 fl., pe şase luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. Unu esemplar 5 cr. v. a. seu 15 bani.
 Atâtă abonamentele câtă şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 86.

Braşov, Duminecă, 17 (29) Aprilie

1888.

Braşov, 16 Aprilie st. v. 1888.

Presupunerea noastră s'a adeverit. Precum ne arată raportul ce l'am primit despre decursul procesului de pressă al „Tribunei”, reprezentantului ministeriului public a acusatul mai multă pressa română în genere, decât s'a ocupat cu articolul incriminat al numitei foi.

Locuitorul procurorului general Dr. Jeszenszky a redicat cele mai grave acuzări în contra diaristice române dicend, că ea ar denatura faptele, ar născoci neadevăruri şi ar aprinde din nou focul discordiei.

Vom răspunde la rândul nostru la aceste învinuirile pline de patimă orbă şi lipsite de orice temei şi nu vom rămâne dator cu nimic „amabilei” procurorului, care cu totă „eleganţa esteriorului său”, cu totă „privirea blăjină din ochii săi albastru” şi cu toată „mişcările sale muieresci” despre care fantasează o foie ungurească din Cluşi, s'a răpedit ca un tigr flământ asupra diaristicilor români vorbind totu numai de ei, învinuindu-i totu numai pe ei pentru toată, ca şi când ei ar fi produs totă nemulţămirea ce domnesce adu în numai între naţionalităţi, ci chiar şi între Unguri.

Pentru acuma ne mărginim a atrage atenţiunea asupra unei împrejurări caracteristice. Verdictul condamnator de Mercurea trecută pare a fi avut menirea de a servi ca un fel de „pièce de résistance” pentru cei ce voiesc să sôrbă într'o lingură de apă pe preţinşii „agitatori” români, diaristi ori nequarişti.

Cumcă foile unguresci din Pesta voru aproba din totă inima rigorea pedepsei dictate la Cluşi, nu mai putea fi nici o îndoelă; der cumcă oficioşii unguri se voru folosi de verdictul din Cluşi spre a preocupa opiniunea publică în contra generalului Doda, care, pre-

cum scim, este citat înaintea tribunalului din Arad pe ziua de 14 Iunie n., la atata obrăsnicia totu nu ne-am aşteptat.

S'a totu amănat procesul intentat d-lui general Doda şi multă vreme nu s'a sciut nimic despre intenţiunile guvernului faţă cu el. Eată însă ce i se telegrafiază din Pesta, a doua şi după pronunţarea verdictului din Cluşi, diarului „Neue freie Presse”, care primesce informaţiunile sale din cercurile guvernamentale:

„În faţa condamnării la închisoare de unu an a diaristului român Slavici, întâmplată er în Cluşi, pentr'unu articol publicat de el în „Tribuna” asupra alegerei generalului Doda, care sentinţă se aprobă de totă pressa de aici, unu alu doilea proces politic, ce stă înainte, deşteptă unu interesu mai mare...”

După acesta introducere, a căreia tendinţă de a preocupa opiniunea publică în contra generalului Doda este vedită, i se raportază foiei vieneze cauza pentru care generalul Doda e tras înaintea tribunalului din Arad şi i se comunică, că generalul a rugat pe deputatul Carol Eötvös să-i fiă apărător, ceea ce acesta a şi promis.

Metoda de a preocupa şi sumuţa opiniunea publică în ajunul proceselor politice nu se mai practică adu, precum am arătat, decât numai de către agitatorii unguri. Amar se înşelă ei însă dacă presupun, că prin asemenea nedemne uneltiri voru amăgi lumea făcându-o să credă lucruri, ce numai reua lor conştiinţă e în stare a le născoci.

Turcia şi Grecia.

Se scie că Grecia face nencetat propagandă panellenistă în Macedonia prin metropoliţii, episcopii şi dascălii greci de acolo. Guvernul grecesc cheltueşte sume enorme cu acestă propa-

gandă, îndreptată mai ales în contra desvoltării naţionale şi culturale a Românilor macedoneni. Aceste uneltiri grecesci, care în timpul de adu întâmpină pretutindenea cele mai amare dastre, sunt bine cunoscute guvernului turcescu, care nu se mai lasă a fi ademenit de intrigile şi apucăturile viclene ale agenţilor guvernului grec, ce cutrieră Macedonia, Epirul şi Albania spre a spori aderenţii ideii panelleniste.

În fruntea acestor agenţi sunt metropoliţii şi episcopii greci din acele părţi. Românii macedoneni au avut să suferă mult din partea acestor nenfrânaţi uneltitori, suferu şi astădu chiar, fără însă ca să le mai pôtă strica, căci Românii se desvoltă cu paşi repezi, se'nchiagă totu mai mult şi ori-ce uneltire grecescă se sfărâmă de rezistenţa elementului românesc.

Numai asemenea uneltiri au putut pricinui în zilele acestea destituirea Metropolitului grecesc din Serres, de către guvernul turcescu. S'a supărat focul de acesta şi patriarhul şi guvernul grecesc. De aci mare încordare în relaţiunile dintre Grecia şi Turcia. Guvernul grec, care avea de gând să trimetă la Constantinopol unu sol, spre a duce Sultanului marea cruce a ordinului Mântuitorului, a renunţat la acesta. Ba totu ministeriul grec cu gura mare, totu el a făcut Porţii observaţiuni pentru „persecuţiunile” îndreptate contra elementului grecesc din Turcia, şi în acelaş timp s'a încercat, der înzadar, să facă pe Porţa a înţelege, că dorinţa Greciei e „măntinerea” statului quo în Macedonia, er nu cum dicu Slavii, că Grecii voiesc să aducă pe tapet cestiunea macedonenă, prin răsăvrire, atitând prin acesta pe Turcia în contra Elenismului.

Porţa cunoe multă prea bine pe Greci, decât ca să mai credă asemenea desvinovăţiri, după ce prinşi sunt mai în fiicare şi asupra faptului. Cetele de brigandă ce au început a se ivi în mare număr în Macedonia, şi încă conduse de oficeri greci, pentru ca să aducă nelinişte şi turburare, de sigur nu voru contribui a spăla pe cei din Atena de învinuirile ce le merită. Unele din pu-

terile europene au şi început a'i admonia pentru aceste uneltiri, cari numai simpatii nu le voru câştiga.

Procesul de pressă al „Tribunei”

(Raport special al „Gaz. Trans.”)

Cluşi, 25 Aprilie 1888.

Apărarea d-lui Ion Slavici.

Onor. tribunal, stimaţi juraţi!

Mă veţi ierta, decât apărarea nu va merge tocmai fluent, pentr-ă că de multu nu am vorbit unguresce, deoarece n'am prea avut ocaziune şi de altmintrelea poziţia mea e cu multu mai grea, decât a acusatorului, pentr-ă că eu trebuie să mă apăr.

Trebuie înainte să declar, că atunci, când am primit actul de acuzare, am fost convins, că nu pot fi judecat, pentr-ă că în acest act nu este nici o învinuire întemeiată. Eu am aflat într'ensa învinuirea, că am agitat în contra naţiunei maghiare. Nu e în el acesta. Nici n'am voit o şi nici actul de acuzare nu o arată. Şi am crezut că onor. procuratură o va arăta cu acesta ocaziune, der din vorbirea de acuzare ce am aud'it acesta nu rezultă, pentr-ă că mai întâi vorbesce numai în genere despre nisce lucruri, cari n'au loc aicea. Pote că aru avé loc în dietă seu în altă adunare politică.

E vorba de marea idee de naţionalitate şi discursul de acuzare arată aici câte şi mai câte a făcut naţiunea maghiară pentru naţionalităţi. Aş pute să răspund la toate aceste; cel puţin mi s'a dat ocaziune şi pote aş pute să arăt, că acesta cestiune totuşi nu este așa, cum dice procurorul. Cred însă că acesta ar fi unu abuz, căci eu n'am venit aicea ca să exprim aceste adevăruri, ci am venit ca să mă apăr. Tocmai așa de puţin voi răspunde la aceea, decât datorim ori nu credinţă şi alipire. Asta nu e treba acusatorului. Întrebarea, că ore sunt eu credincios, nu are loc aici, şi de aceea mă simt vătămat când cineva dice despre mine că nu sunt totu așa de credincios fiu alu țerei, ca el; acesta nu s'a dovedit.

După aceea ne vorbesce acusatorul despre iubirea frăţescă. Eu sunt convins în conştiinţa mea, că ceea ce am

FOILETONULŪ „GAZ. TRANS.”

(1)

Revistă literară.

V.

Intr'unu studiu despre literatura română publicat în Romänische Kunstdichtung von Th. Alexi, citeşte la pag. 16: „Novele şi romane vrednice de cetit şi au scris răposatul I. A. Lăpădatu şi Theochar Alexi în „Albina Carpaţilor”. Mai târziu unu prospect, ce vestia apariţia romanului „Beiu, Vodă, Domn”, totu de Th. Alexi, spunea, că scrierea acesta va face epocă în desvoltarea romanului la noi: două afirmaţii, de cari publicaţiunile d-lui Alexi s'au făcut vinovate, fără să-i cêră nimeni sêmă. Ajunsu astfel vestit în multime, unu redactor ilu însarciniază să-i scrie romane pentru foia sa şi de-acu încolo d-lu Alexi are prelu să se pună la vorbă număr de număr cu cetitorii români, să-i deprindă cu o cetire lipsită de ori-ce serioşitate, cu „potopuri de cuvinte în pustiri de

idei”, der şi cuvintele acestea doveditoare de puţină cunoştinţă de limbă românăescă.

Decă scria romane istorice, simţi îndată că nu cunoe vremile în cari se petrece acţiunea lor; decât se mulţameşe cu prezentul, nu găseşti o acţiune grupată împrejurul unu conflict de idei ori de patimă ori de vederi şi datine vechi şi noue, nu-lu vezi nici silindu-se să dea o credincioşă iconă a vieţii păturilor sociale, cu cari se va fi ocupand ori se va fi ocupat autorul: scurtu, nu găseşti decât vorbe, vorbe, vorbe. După mine acesta însemnă, că autorul acesta contribue la părginirea vieţii noastre literare, abătend spiritele dela o serioşă şi sănătoşă lectură. Fiindu de lipsă, voi reveni demonstrand aceste afirmaţii. Deocamdată mă mulţamescu a arăta, în ce constă meseria scrierei de romane „epocale” românesci.

S'o spunu der dela început: Epocalul romanu „Beiu, Vodă, Domn” este unu plagiat, adică: ce-a scrisu N. Filimonu în „Ciocoi vechi şi noi”,

romanu publicat în „Revista română” pentr'u ştiinţe, litere şi arte din Bucuresci, (în anii 1862 şi 1863) a copiat d-lu Th. Alexi în romanul seu „vrednicu de cetit” „Beiu Vodă Domn”. Cum a copiat, se va vedé din paralelele ce reproducem mai jos. Acţiunea se petrece în vremile lui Vodă Caragea din Muntenia; der coloritul corăspundătoru acestor vremi se perde în stilul d-lui Alexi. Imbrăcand o haină străină, autorul acesta o sfişie mai întâi şi o noroeşe să nu o mai cunoşti. Iată câte-va probe:

Alexi.

În fine se puté distinge cum se cade marele postelnic pe scară. Era imbrăcat cu unu antereu lung, încinsu peste mijlocu cu unu şalu turcescu din Taligrad, cu islicul în cap, şi învilit până pe la sprincene cu o giubea, care era de postavu albastru şi căptaşit cu blană scumpă. Cum zări

Filimonu.

În fine, Postelnicul apăr în scară imbrăcatu cu anti-riu de cutnie ca guşa de cutnie în-cinsu peste mijlocu cu unu şalu de Tarigrad, cu islicul în cap şi învilit până la ochi cu o giubea de postavu albastru blănită cu blană de risu. Elu zări pe june şi i dice cu gravitatea de bo-

pe Tache, îi strigă cu totă gravitatea unu boieru de protipendă:

„Cine eşti tu măi şi ce vrei tu măi?”

Tache îndată se aruncă în genunchi şi sărutand antereul boierului celui puternic, dise cu vocea tremurandă: „Să trăiesci Maria ta întru mulţi şi fericit ani! Eu sunt Tache Pângărescu, nevrednicul fecior alu slugii tale plecate Costea Pângărescu, fostulu têu logofet de curte!”

„Ei bine, spune-mi ce voeşti dela noi?”

Ş. a. p. 252. 253.

Fanariotul nu era nicidecum sficos, şcih să se profite de ocaziune. Punea mâna pe totu ce pu-

ieru de protipendă.

— „Cine eşti, mă băete şi ce voeşti dela mine?”

Junele cădu în genunchi şi sărutand pulpana antirului, răspune cu o voce lângă, ce o inspira compătımire. „Să trăiţi întru mulţi şi fericit ani! Sunt Dinu Păturică, nemernicul fiu alu pré umilitei vostre slugi, treti logofet Ghinea Păturică, fostulu păturică vetafi de curte alu înălţimei vostre.”

„Ei bine, spune-mi ce vrei dela mine ş. a. p. 601.

Fanariotul nostru exploată câtu se putu mai bine postulu de Cămarăşu, iar când vedu că în

făcută, am făcută din iubire frățească, nu din ură. Nu voi răspunde prin urmare nici la acesta.

Ceea ce vorbește acuzatorul public despre lucrarea de subminare, asemenea n'are loc aici, pentru-că nu e vorba aicea de un proces politic, ci de un proces de presă.

Mai departe vorbește procurorul despre agitațiunile naționale în plural. Mi s'întin de datoriă a face atent pe on. tribunalul, că aici stau numai eu și trebuie să declar, că eu de pildă n'am vădit pe d-lă general Traian Doda în viața mea, n'am vorbită nici-odată cu el, n'am primită nici-odată dela el scrisore, nu i-am scrisă nici-odată, cu un cuvânt, n'am stată nici într'o legătură cu el. În genere nimeni nu are nimic cu aceea, ce scriu eu. Eu nu stau aicea ca membru al unei partide, ci ca un om singuratic, care exprimă propriile sale convingeri. În ce consistă această convingere, o voi spune mai târziu.

Totă așa de puțin e de lipsă să răspundă la ceea ce a vorbită procurorul despre foile române, pentru că aicea numai de un articol e vorba. Ce știu alții, acesta nu mă privește nici pe mine, nici pe d-văstră de loc, și despre acesta n'avem să judecăm. Acum trebuie numai să se cerceteze, că ore articolul cetit aicea conține agitare, sau nu?

Mai departe a vorbită acuzatorul despre „Kulturegylet“ și despre acesta trebuie să dică, că nu se ține de obiect.

Acum vine asupra propriu dîsă. Procurorul dîce că eu am citat în articol o parte din vorbirea lui Traian Doda, care dora ar conține agitațiune, deșteptarea urei în contra Maghiarilor, de aceea, pentru că Traian Doda dîce, că scopul lui a fost de a deștepta pe Români.

Ce însemnă aici cuvântul „a deștepta“? Să mă ierte d-lă procuror, der eu românește știu foarte bine, și, precum puteți vedea, vorbesc și ungurește bine. Când am fost de 20—22 de ani, n'ășu fi putut să scriu altfel, decât ungurește. Der acum mai puțin. Aici cuvântul „român“ nu e corect tradus. E folosit aici în acel înțeles, în care dîce poetul maghiar: „Ebredj álmaidbol, ébredj nagy Árpád fia!“ Aici poetul maghiar nu dîce: Ia cuțitul, ia sîcurea, ci numai: vino-ți în fire, iați sîmă cu tine, și te deșteptă din nou la nouă lucrare.

Eu nu sunt om politic; am spus-o de multe ori, acesta și o spun și alți, și d-văstră vă veți și convinge că nu am legături politice, eu n'am fost în o asemenea condițiune nicăiri în altă parte, numai aici, și aici numai atunci, când m'au adus alții. Un adevărat agitator cutrieră țera și așa face politică, nu însă pe hîrtia albă cu litere negre. Der eu nici n'ășu fi fost silit

să vină aici și nici redactorul n'ar fi fost dator să spună cine a scris articolul, der eu i-am dîs: D-le, ori ce voi scrie spune numele meu fără sfială, căci am conștiința, că nu vatăm legea și știu să scriu astfel, ca din cuvintele mele nimeni să nu scotă sensul, pe care eu nu voi să li-l dau.

Cunoscă poporul român, am crescut în mijlocul lui și Dumnezeu mi-a dat mie acel talent deosebit, ca să mă știu înțelege cu țeranul român; și convingerea mea este, că există deosebire de partid între Români și deși ei simt într'un fel, o parte spune sincer ce simte, cealaltă parte minte. Credeți-mi, că e mai bine a vorbi sincer, căci eu dîc că minte pe patria sa, pe concetățenii săi, pe regele său, și nu spune adevărul. Sunt timpuri, când e o datoriă a spune adevărul și în astfel de timpuri ne aflăm și acum, când nu se pôte ști, ce se va întâmpla mîne sau poimîne; și tocmai de aceea, decă cineva voește să fiă om de omenie, e datoriă lui a spune că așa și așa stă lucrul.

Pentru-că așa e timpul și așa e convingerea mea: va eși la ivelă ce însemnă cuvintele lui Traian Dodă „deștepta-ți-vă“ Ele însemnă: nu mințiți mai mult, ci vorbiți franc și lămurit, căci numai așa se pôte curma această stare nesupportabilă. Căci decă o fac eu acesta, ca un general pensionat — în a căruia cerou de activitate nu se ține ca să facă politică — cum puteți voi să tăceți, fără ca să mințiți atunci, când sunteți întrebați, cum stați și cum vă simțiți? Acesta e înțelesul acelui cuvânt și spiritul întregului articol. Acesta e întregul articol cu care am avut de scop de a-i deștepta pe Români și de a-le dîce: vedeți ce dîce acest om de omenie, spuneți: e adevărat sau nu? decă nu e adevărat, spuneți că sunteți nemulțumiți. Decă credeți că în acesta este un păcat așa de mare, atunci condamnați-mă. Faceți ce a dîs acuzatorul, der nu cumva să considerați ca dovedit faptul pentru care sunt acusat și atunci, când el nu este dovedit. Procurorul dîce, că este în articol vorbă de alții, acum puteți să vedeți, cari sunt acei alții. Eu pun pe omii mincinoși față în față cu omii sinceri, nu pe Români față cu Maghiari. Și decă noi ne luptăm în contra cuiva, nu e națiunea maghiară, nici guvernul actual, ci sistemul de guvernare care nu se unesc cu adevăratele interese ale țerei, și de aceea rog pe d-lă acuzator să se dovedească după toate acestea ceea ce până acum nu i-a succedat să dovedească.

Apărătorul, d. adv. Iuliu Coroianu: Onorate d-le președinte, onorată tribunal, stimați d-ni jurați:

Acușatiunea desfășură de cătră

d-lă procuror, precum deja înainte de mine s'a exprimat clientul meu, d-lă Ion Slavici, înainte stimatele d-ni jurați, — își ia de basă astfel de motive, cari la nici un cast nu aparțin pertractării de ađi. Eu însă pe scurt am măsurat împrejurărilor, mi s'întin de datoriă a răspunde și a mă declara, deși nu din toate punctele de vedere, der cel puțin asupra momentelor celor mai principale.

Stimatul d-nă procuror amintesc, cum spiritul de naționalitate și-a sîvîșit luptele sale în statele civilizate ale Europei și cum a dat naștere acelor urmări, cari sunt legate de dreptul național, și cum aceste urmări se manifestă și în patria noastră. A făcut deosebire, a tras părete despărțitor între lupta de naționalitate ce arată semnele de viață în celelalte state civilizate, și între lupta de naționalitate sîvîșită în patria noastră. Pe când cea dintăiu reprezintă lupta cetățenului liber, a omului care tînde spre civilizațiune, pe atunci pe teritoriul Ungariei din contră, aceste lupte le asemănă dlă procuror cu o lucrare de subminare, altă căreiu scop ar fi, ca să nimicască Ungaria într'o clipă.

În deosebirea acesta ce-o face, ved o astfel de acuzare, pe care trebuie să o respingă nu numai în numele clientului meu, ci cred, că în numele tuturor naționalităților din patriă și în numele oricărui om de bine.

Da, fiă-care omă lucră din punctul său de vedere la rezolvarea diferitelor chestiuni, și când e vorba de validitatea chestiunii, să nîsuiescă s'o valideze după punctul său de vedere. Așa a făcut și stimatul d-nă acuzator public. Amintesc înainte d-văstră, cu cuvinte însuflețite, puternice și bine cugetate, cătu de mare a fost la suflet națiunea maghiară față cu toate naționalitățile din patriă și cum a satisfăcut ea așteptărilor îndreptate ale oricărui fiu din țera acesta. Și pe când constată acestea, se provocă el însuși la legea de naționalitate din 1868 și el însuși combate adevărul acestei aserțiuni. Cum? În ce mod?

În mod foarte simplu. Relațiunile politice ale statului nostru se deosebesc în mare parte de relațiunile altor state civilizate ale Europei. Nu ne vom provoca d. e. la Francia, Anglia ori Germania, ci trebuie să aducem înainte situațiunea în care ne aflăm noi și în care s'a dezvoltat o viață națională de veci, pot dîce, de o mie de ani. Acesta pôte fi obiectul vorbirei la rezolvarea acestei întrebări, acesta ne reamintesc raporturile politice cele mai apropiate, numai dela 1865—67, ceea ce nu-i așa departe.

Acosta este legea, prin care vedă eu, că dlă locitor al procurorului ge-

neral își combate propria sa aserțiune. Acestă lege dîce în introducerea sa, că în Ungaria numai o națiune se află și se dîce toate celelalte națiuni sunt de față subordonate aceleia.

Apoi, domnilor, fost a statul totdeauna liberal față cu naționalitățile? Fost a el mai echitabil decât ori-care altă stat din Europa? Răspunsul la această întrebare îl va afla stim. d-nă acuzator public în legea din 1868. Desbaterea mai pe larg a acestei legi nu se ține de obiect și nici nu vreu, ca prin acesta să turbur spiritele.

Mai e încă un punct, pe care erăși nu-l pot lăsa neamintit. St. d-nă acuzator public întrebă aici, în fața tuturor, nu pe mine, și nici pe acuzat nu, ci pe toate naționalitățile din țera: decă avem vre-o libertate publică, pe care să nu-o fi eluată Maghiarii? Eu constat stim. d-ni jurați, că da, avem foarte multe avem, mai constat însă că toate aceste libertăți nu le-a eluată numai națiunea maghiară, ci toți împreună toți locuitorii din țera, toți cetățenii le-am eluată, jertfindă împreună banii, sânge și patriotism pentru cauza comună. Acesta im este răspunsul la obiecțiunea acesta.

Ceea ce a amintit mai departe dlă acuzator public mai conține o parte foarte neplăcută: imputarea că în genere toate țările când vorbesc de domnitor, îl numesc „împărat“ și nu „rege.“ Nu pot să dică, că acesta este adevărat nu pot să dică pentru-că nu sunt de de convingerea acesta. Eu care în fiecare și cetesc deopotrivă toate țările românești, am vădită totdeauna numirea de împărat și de rege. La totă întemplantarea scriitorului articolului se folosesc de numirea ce-i vine mai ușor. Un lucru trebuie în totă casă lămurit. Și anume, că de când Augusta Casă domnitoare Habsburg-Lotaringia șede pe tronul Ungariei și pörtă și coroa împăratăscă austriacă, poporul român s'a obișnuit a numi pe domnitorul său împărat, și decă merge cineva între poporul din ori-care comună din Ardeal și vorbește cu el, va constata, că poporul dîce „împărat“, pentru că acesta îi este termenul obișnuit.

Mă miră, de ce se acață acuzatorul public de acest termen și ce vră să dică prin asta. Căci cu cuvinte mari, după modesta mea părere, nu se pot seduce spiritele. Noi, d-lor jurați, suntem cetățeni serioși și maturi, avem gândire liberă. Noi nu putem fi duși în rătăcire prin frase gôle. — Der să mergem mai departe. D-lă acuzator public afirmă, că luptele naționalităților sunt de o astfel de natură și țintesc într'acolo, ca să bată icul între țera și Tron. Când am aud'it o acesta, m'am întrebat ce este asta? Cum s'ar pute presupune, că noi Români, cari num-

tea și când vedă, că nu mai era nimic la îndemână, cum părămonopolu cărci măritului și al acicului, apoi luă în arandă până chiar și poliția și justiția... se întovărăși cu hoții de codru și tâlharii de oraș, jefuindă astfel de-a dreptul și cu ajutorul bandelor sale biata țera. O storse timp de trei ani, încât își agonisi în acest scurt timp deose moșiere și vreo două familii de țigani robii, vii și case etc....

Trecem peste o citațiă „după V. Alexandri“ — aici cităză cel puțin — despre ierarchia boerăscă în Muntenia și Moldova, luată din introducerea la scrierile lui Costache Negruzzi, și câte-va pagini proprii, menite să acopere urma plagiatului, și revenim la un răvaș

cămară nu mai rămăsese nimic de furat, cumpără mai întâi un cal mult vinăriciului, al oieritului și mai în urmă Cuzmetul Spătăriei, și astfel unindu-se cu hoții și tilharii de drumuri, despuia țera în toate modurile, mai mult de trei ani, până ce își cumpără vre-o deose moșii, câte-va familii de țigani, case, vii și altele etc... p. 604.

copiată ca și cel din capitolul prim, ce nu l-am mai citat:

Alexi. „Archon bane!“ așa sună acest răvaș: „să vii îndată la curtea domnăscă, căci avem să-ți spunem o taină.“ „Eu Ivan George Caragea.“ p. 306.

Filimon. „Archon Bane, mîne dimineață să vii la Curte, căci am să-ți vorbesc ceva tainic.“ „George Caragea.“ p. 606.

După ce d-lă Theochar Alexi plagiăză astfel pe Filimon, se intrerupe aici și pune dela densul câte-va șire, mărturisind că narațiunea din capul său o scrie: „Permiteți-ne să intrerupem pe câteva momente firul narațiunii noastre“ — și liniștit, că cetitorii lă vor crede, deschide er pe Filimon și copiază mai departe:

Alexi. „Între casele lui Resch și vechia casă dîsă a lui Momolu se ridica în timpurile lui Caragea Vodă reședința cea nouă, care se clădise în locul palatului din delul Spirei, ars în anul 1813. — Arhitectura acestor clădiri nu era de nici un sistem pronunțat etc. p. 306.“

Filimon. Pe spațiul de pământ ce se cuprinde astăzi între casele lui Resch și vechia sală a lui Mo-

nouă, care se clădise în locul palatului din delul Spirei, ars în anul 1813. — Arhitectura acestor clădiri nu era de nici un sistem pronunțat etc. p. 306.

„Ea nu-l voește, așa-i?“

„Așa-i cum dîc, Măria Ta!“

„Ei bine, Archon Bane“, dîse acum Caragea cu un zîmbet plin de răutate și de dispreț, „acum viu eu la tine și votresc pe fiă-ta și cred, că mie vei trebui să mi-o dai.“

„Îți dau averea, îți dau viața...“

„Nu cer eu d'al de asta!“

„Der pe fiă-mea nu pot să-ți-o dau!“

„Nu!“

„Nu, Măria-ta!“

„Acum înțeleg unde te dore capul. Și tu ești unul din tagna boerilor răvrăitori, nici ție nu ț-am făcut pe plac, der nu te juca cu mine. Nu te împotrivi voinței mele. Ați uitat tot, ai uitat D-ta, Archon Bane, că pașahul mi-a încredințat sabia și satirul, ca să vă sdrobesc oșele, decă ați îndrăsnit cumva să cățiți în contra mea?“

„Știu, Măria ta, o știu prea bine, der eu nu sunt răvrăitor ci sunt un părinte sorman și de plîns.“

p. 315—316.

„Cătră ce felu de nenorocire voesc să-ți aperi pe copila ta?“

„Cătră nenoroci-

„Nu, Măria ta.“

„Acum înțeleg mai bine turburarea ta de adinori; ești și tu din tarnaful boerilor zaverii. Nu te juca însă, nu cuteza a te pune cu mine. Tremură de răsbunarea mea. Nu știi ore, n'ăți învățat voi încă, cum că Pașahul mi-a dat mie sabiă și topuz, ca să vă sfărîm oșele când vă veți răvrăti?“

„Știu prea bine, Măria ta, der eu nu sunt zaverii, ci un sorman părinte, care și apără pe mica sa fiică.“

p. 738.

„Și care este nenorocirea, de care voesc a o apăra?“

„Este aceea de

rămă aici în Ungaria 3 milioane de suflete și cari avem unu și același interes cu națiunea maghiară, de a pute trăi fericit în această patriă, noi să batem icul între noi și casa domnitoare? Căci dora și noi suntem fii ai acestei patrie; mă dore, că d-lă acuator public pe noi Români și pe celelalte naționalități nu le privește de bun patrioț. Acesta e celalalt punct, cu privire la care, în numele națiunii române, trebuie să respingă acuatoria.

Președintele: Rogu pe domnul advocat a se declara numai în numele său propriu, er nu în numele unei națiuni.

Coroianu: Iustre d-le președinte, ceru scusele, că în mijlocul reflexiunilor ce am avut datorința de a le face, așu fi trecut pte marginile; imi voi da silință, să fiu pe cătu se pte de obiectiv.

Mai este încă un punct: Cultura comună. Cu toții dorim, ca copiii noștri să învețe carte și tuturor n-ar plăce ca cultura să se răspândească în toate unghiulețele. D-lă acuator public s'a exprimat, că noi am privit totu cu ochi rei. Și acesta își are cauza sa, care nu se ține în cadrul acestei afaceri, și care, ca să mă exprim în două cuvinte, este aceea, că noi vedem într'nsa tendența de a maghiarisa deosebitele naționalități.

Mai este încă o împregiurare, la care în special mă rog de atențiunea domnilor jurați. — Aveți bunete și nu luați în nume de rău d-lui acuator public, că atunci, când și-a terminat discursu, a uitat de sine. Eu așa cred, că convingerea este aceea ce e în stare a crea un rezultat în asemenea lucruri, er nu amenințarea se nu sciu ce dorință, prin care se vatămă și acele împregiurări, pe care le prescrie legea.

Aceste sunt punctele, pe care d-lă acuator public le-a expus cu graiul și care se abat de la baza actului de acuator. Acum să vedem meritul adeverat al lucrului. (Va urma.)

SCRILE PILEI.

Fundațiunea „Prințul de coronă Rudolf,” administrată de consistorul archidiecezan român gr. or., a ajuns, prin cumpărare, în proprietatea unei case în Vâlcele (Elöpaták), altă carei venit e destinat pentru o mai bună dotațiune a preotului român gr. or. de acolo. Serviciul divin al poporațiunii române gr. or. se ține în Biserica zidită pe la 1850 de principele Miloșu Obrenovic altă Serbiei, ca semn de recunoștință pentru reînșănătoșarea sa la băile din Vâlcele.

Academia română a dat d-rei Elena Sevastos premiul întâiu de 5000

lei pentru o lucrare asupra „Nuntei la Români.” La același concurs a luat parte și d. Fl. Marianu din Bucovina. D-sa a fost premiat cu 2000 lei. D. Marianu este membru al Academiei, er d-ra Elena Sevastos profesora la Iași și studentă a facultății de litere din acela oraș. Scrierea d-rei Sevastos e foarte importantă. Ea cuprinde un studiu comparativ de moravuri.

Er s'a deschis expozițiunea de obiecte de industriă casnică întocmită de reuniunea săsescă de femei din cercul Țerei Bârsei, în sala de ședințe a sfatului din locu. Deschiderea s'a făcut prin presidenta d-na Lotte Lurtz cu o vorbire, în care duse că scopul expozițiunii este încurajarea industriei casnice prin vânzarea obiectelor espuse, și astfel promovarea bunăstării poporațiunii rurale săsesc.

Revista militară, ținută la 25 Aprilie n. cu trupele din garnisona Viena ei pe locul numit Schmelz, a fost strălucită, precum spune o telegramă din Viena. Maiestatea Sa monarhul, toți archiducii, precum și membrii reprezentațiilor streine au fost de față. Cu această ocaziune, căpitanul Rudolf de Hänslér dela regim. 84 de infanterie îndată ce trecu de Maiestatea Sa defilându, cătu jos și muri. Fusese lovit de damba.

Societatea „România Jună” din Viena cu ziua de 1 Mai n. 1888 își va schimba locuința, precum ne comunică, în: IX Pelikangasse 15.

Coroșpondența „Gazetei Transilvaniei.”

Făgărașu, 24 Aprilie 1888.

Reverend. d-le Canonic! Limba mea nu este în stare a vă enumera meritele, ba mă simțu cuprins de orecare sfială și când cugetu numai că nu voi fi în stare nici a vă exprima de ajuns recunoștința ce vi-o datorăm preoțiimea acestui Vicariat. Sunt trei ani acuz, Rev. d-le canonic, de când o afacere particulară m'a dus la reședința Esceleței Sale Prea Sântitului și Prea Bunului nostru Archiepiscop în Blăși, acolo, Reverend. d-le canonic și stim. frați, am avut fericirea de a auzi din însași gura Prea Sântitului nostru Archiepiscop mângăiatorele cuvinte:

„Fiule! Prea meritul vostru șefu, dibacul vostru conducător, peste puțin timp va fi remunerat pentru rezultatele multămitore ale activității Sale, câștigate pe terenul bisericesc, scolastic și social.” Etă, Rev. d-le Canonic, că ochiul ager și pștrunător al Exceleței Sale de multu, de multu desemnă în persoană Reverenței Vostre, o persoană vrednică, la ocuparea unei demnități însemnate în apropierea Exceleței Sale, căci abia espiră trei luni de când prin trecerea la cele eterne a fericitului în Domnului repausat de piămemoria Revendisimului D-nu Canonicu

Temoteiu Cipariu, devenind vacantu unu statu canonicu, Exceleția S'a spre mulțămirea tuturor se și grăbi o Vă propune, a Vă recomanda Inaltului Ministeriu. Și ore ce a voit, Rev. D-le Canonic, a arăta Exceleția S'a prin această grabnică recomandare? Ce alta decât a arăta cumă cu rara S'a înțelepciune și cumpănire, scie asemenea unu conducătoru genialu a alege pentru fie-care pozițiune puterea corăspundătoare, — ce alta decât a arătat, cumă în părintescă S'a îngrijire scie a remunera ostenele filor săi după merit, ce alta decât a arăta, cumă turma cuvântătoare voiesce a o încunjura cu păzitori neobosiți; capabil și resoluți, — și acestea adeveruri luesc din trecutul Reverenței Vostre.

Permiteți-mi, Stimați în Christos Frați, ca în numele tuturor cu recunoștință fiască să exprim câteva cuvinte de adio multu stim. și multu iubitulu nostru fostu șefu. Primesce d-er, Rev. D-le Canonic, espresiunea feliicitărilor noastre sincere la ocuparea înaintatei demnități canonice, la care te-au aventat meritele adeverate ce le-ai câștigat pe terenul bisericesc și socialu întru guvernarea acestui vicariatu cu o desteritate specială pastorală. Primesce Rev. d-le Canonic, te rugăm a primi votulu de recunoștință eternă, ce îți datorim preoțiimea acestui vicariatu și cari astăzi lă depunem înaintea Reverenței Vostre. Primesce votulu nostru de promisiune, că vom urma totdeuna părintescilor Vostre învățături și că vom urma urmelor Vostre celor lumineose convingi fiind că așa vom păstra cu onore numele Vostru. Și după ce Provedința vă va conduce în pace la ocuparea demnității canonice, Te rugăm Rev. d-le Canonicu a împărtăși și Exceleței Sale Prea Sântitulu nostru Archiepiscop aderința noastră nestrămutată către Prea Sântitul scaun Archiepiscopesc, ascultare și supunere canonică necondiționată, recunoștința noastră fiască și în fine te rugăm ferbinte a'i descoperi și aceea, că preoțiimea acestui vicariat se simte mândră și fericită de părintescă îngrijire a Exceleței Sale, care precum totdeuna așa și acum ne-a arătat o răsplătind pre de o parte ostenele Rev. Vostre după merit, er de altă parte provădându-ne cu unu altu conducătoru, cu unu altu șefu în persona Rev. D-nu Vicar Basiliu Rațu, care este o persoană demnă de totă încrederea noastră care este demnă a ocupa scaunul antecesorului său, și despre care suntem convingi că va sc conduce afacerile noastre bisericesc și scolastice asemenea antecesorului său. Profitu cu plăcere de această ocaziune spre a da espresiune simțimentelor sufletulu meu simțiminte curate de stimă, de simpatie și iubire, cari pun pe buzele mele cuvintele: Adio, scumpul nostru conducător! multu iubitulu nostru fost șefu! bravulu nostru conducător. Adio se trăiți la mulți și fericit ani, Rev. D-le Canonicu, se trăiți.

Până aici vorbirea părintelui Gavrilu Cornea. Totu în aceea și Rev. d-nu Vicar s'a întors la Reghin spre ași isprăvi afacerile în urma cărora se va reînțor la Făgărașu, ceea ce o dorescu din inimă ca Dumneșu să-l aducă în pace și în deplină sănătate în mijlocul nostru.

SCRILE TELEGRAFICE.

(Serv. part. alu „Gaz. Trans.”)

Budapesta, 28 Aprilie. Camera deputaților a primitu proiectulu militar.

Berlinu, 28 Aprilie. Starea generală a împăratulu se îmbunătătesce vedându cu ochi.

Parisu, 28 Aprilie. Camera deputaților a verificat alegerea lui Boulanger ca deputat în Dordogne. Boulanger a refusat mandatulu. La 15 Mai se duce în departamentul de nord ca să mulțămescă alegătorilor.

Bordeaux, 28 Aprilie. Președintele republicei Carnot a sosit după amezu. Intrarea și-a făcut o între salve de artilerie și în sunetele clopotelor. I s'au făcut ovațiuni grandiose.

Belgradu, 28 Aprilie. Folia oficială publică numele noului cabinetu. Ați urmeză desolvarea Scupcinei. Președintele acesteia a declarat, că prin demisiunea cabinetulu, înțelegerile cu partida radicală nu mai există. Constituirea noului cabinetu face o impresiune generală nefavorabilă.

Cursulu pleței Brașov

din 14 Aprilie st. v. 1888

Bancnote românesce	Cump.	8.58	Vend.	8.60
Argintu românesc	..	8.52	..	8.54
Napoleon-d'or	..	10.03	..	10.06
Lire turcesc	..	11.32	..	11.37
Imperial	..	10.32	..	10.87
Galbin	..	5.90	..	5.92
Scris. fonc. „Albina” 6%	..	101.—	..	—
..	..	5%	..	98.50
Ruble rusesce	..	103.50	..	104.50
Discontulu	..	6 1/2—8%	..	pe anu.

Cursulu la bursa de Viena

din 27 Aprilie st. n. 1888.

Renta de aur 4%	..	97.55
Renta de hartiă 5%	..	86.20
Imprumutul căilor ferate ungare	..	150.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ostu ungare (1-ma emisiune)	..	95.60
Amortisarea datoriei căilor ferate de ostu ungare (2-a emisiune)	..	126.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ostu ungare (3-a emisiune)	..	114.90
Bonuri rurale ungare	..	104.90
Bonuri cu clasa de sortare	..	104.50
Bonuri rurale Banat-Timisu	..	104.20
Bonuri cu cl. de sortare	..	104.—
Bonuri rurale Transilvane	..	104.—
Bonuri croato-slavone	..	103.50
Acțiunile băncii de creditu ungar.	..	274.50
Acțiunile băncii de creditu austr.	..	273.60
Galbeni împărătesce	..	5.96
Napoleon-d'or	..	10.03 1/2
Marci 100 imp. germane	..	62.22
Londra 10 Livres sterlinge	..	126.80
Despăgubirea pentru dijma de vinu unguresc	..	99.75
Imprumutul cu premiulu urguresc	..	122.10
Losurile pentru regularea Tisei și Sghedinului	..	124.—
Renta de hartiă austriacă	..	78.95
Renta de argint austriacă	..	80.50
Renta de aur austriacă	..	110.—
Losuri din 1860	..	133.60
Acțiunile băncii austro-ungare	..	867.—

Editoru și Redactoru responsabilu:
Dr. Aurel Mureșianu.

rea de-a o vedé în brațele unui ciocoiu mărcușu, care a început cariera sa ca argat și care astăzi a devenit biciulu omenilor cinstiți. Da, Maria-Ta, poruncesce să mi se tae capulu se se mă sugrumesca pe gatu — cum se mai sugrumat astăzi mari de boeri români, însă nu cere dela mine, ca să duc de bună voie pe fiă-mea în brațele acestui monstru, care șuge sângele din vinele sârmăului popor.” p. 316.

a o vedé în brațele unui ciocoiu mărcușu, care și-a început meseria dela lingătoru de talere și mergendu din mărșevia în mărșevia, a ajuns astăzi biciulu omenilor cinstiți și alu țerei întregi. Da, Maria Ta, poruncesce mai bine să imi tae capulu se surghiunesce-mă ca pe atâți alți boeri pământeni ai pe dela mine să dau de bună voia mea pe fiă-mea acelu neomenos, care prădă pe veduvă și seracu fără cea mai mică mustrare de cugetu.” p. 798—799.

Credem că după atâtea probe nu va mai rămâne nimenu nici umbră de îndoială, că d-lă Theocharu Alexi nu este lagiatoru. Decă densulu a

credutu, că publiculu cetitoru român este ignorantu, că nu cunosce nici măcaru literatura română — căci altfelu nu ar fi îndrăsnit să se arate lumii cu pene streine — convingă-se că s'a înșelat! Ce-i bunu la densulu nu-i altu densulu și ce-i altu densulu nu-i bunu!

Romanulu lui Filimonu a rămas precum știutu este, nesfârșitu. Decă d-lă Alexi ar fi completat scrierea lui Filimonu, silindu-se să scrie în spiritul lui și-ar fi pututu câștiga unu merit. D-er eu stau la îndoială că ar fi fostu destoinic pentru această lucrare, căci ce poț aștepta dela unu scriitoru, care alături cu zăgrăvirile esacte despre vremuri ca ale lui Filimonu, tipăresce descrieri de soiulu acesta:

„Pe masă se vedea: unu jocu de carti răspândite, unu șah cu figurile asemeni răspândite, mai multe carti de cetitu care deschise care închise, foi de hartiă scrise și nescrise, cernelă, condeie, tocuri de condeie, o mașină de ceaiu, o sticlă de spirtu, ghetu, mânuși, o batistă — acest inventar.” (I. p. 4.)

Său face portretulu următoru:
„Ea nu numai că întrecea cele treizeci de frumșei, cerute dela o femeie, adecă nu numai că era înaltă una, cu pșrul supțirelă două, cu ochi mari trei, cu buzele rumene pătru, cu pelița fină cinci, cu dinții ca de fildis și șese și încă toate celelalte douăzeci și patru de daruri, cari mai sunt în urmă, d-er afară de astea mai avea și o căutătură blândă, unu risu argintu, și ofață atatu de atrăgătoare încatu...” (I. p. 17.)

Ce păcatu pentru garderoba romanțierilor viitori, că au rămas necunoscute „celelalte douăzeci și patru de daruri, cari mai sunt în urmă”!

Plagiatul este simptomulu impotenței intelectuale. Decă are și trecere, mai dovedesce, că și cetitorii își merită scriitorii, ce-i au. A tăce în fața acestor apariții, ar însemna, că privești nepăștoru la infectarea atmosferei literare. Infectia ucide. Decă se cuvine să descoperim lumi tainele de atelieru ale acestor scriitori, ce cred și spun fără rușine că plagiatul „va face epocă”....
G. B. Duică.

P. S. „Poșta Română” a d-lui Alexi, cuprinde întrun articolu mai nou șirele:

„Venit să producem, să clădim, să punem petra de petra la castrele (!) în care se se adăpostescă sciința, cultura noastră. Mai târziu vom pute dărma ceea ce ni se va părea nepotrividu se nedurabilu ați, însă avem mai mare lipsă de clăditori decât de destructori, er de dărimate nepricepuți să ne ferescă Dumneșu acum și în viitor.”

Adecă: decă scriu versuri rele, decă plagiez romane — de cari au început unii a spune, că sunt „nepotrivate” se „nedurabile” — primiți-le, cetiți-le, căci altfel n'aveți ce ceti. Să alegeți după ce veți îngloda și mai rău în noroiulu literar, ce vi-lă așternem în cale — eu și cutare și cutare....

Se caracterisază!

FRIEDA MANASSE

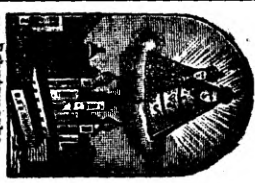
născută BELDI

mășă cu diplomă din Viena

locuiește în strada funarilor de sus (obere Burggasse) Nr. 212.

48,3-2

Picături de stomachii Marzeller,
care încră escelent în contra tuturor
bolilor de stomachii.

Năntracut pentru lipsa de apeth, slăbiciunea stomachului, respiratiunea cu mirosu greu, umfare (vănturi), răgăla acru, colică, carană de stomachii, acida, formarea de pētră și nășă, producerea esesivă de flagmă, gâlbănare, greață și vomare, durere de capu (deca provine dela stomachii), cărci la stomachii, constipațune sēu învairare, înăvireea stomachului cu nășă și bēnturi, imbrici, sutiștē de splină, hață și de haemorrhoidē. — Prețulu unei sticle dīmprenă cu prescrierea de întrebunțare 35 cr., sticla indoiță de mare 60 cr.

Expeditia centrală prin farmacia
Carl Brady, Krenzier (Moravia.)

Picături de stomachii Marzeller nu sūnt un remediu secret. Părțile contīnătoare sūnt arătate în prescrierea de întrebunțare, ce se află la fie-care sticla. **Veritabile se află mai în toată farmacia.**

Avertisment! Picăturile de stomachii Marzeller se falsifică și se imităză de multe ori. — Ca semn, că sūnt veritabile, serveșc în veltōrea roșă prevēdută en marca de protecțune de mai sus, și arătă de acēsta pe fiecare prescriere de întrebunțare, ce se află la fiecare sticla, trebu se he arhăta, că acēsta s'a tipărit în tipografa D-ului H. Gusek în Krenzier.

Veritabile se află: Brașov, farmacia Fromz Kellmen, farmacia la „Biserica Albă”; farm. I. Goos, farm. Iul. Homung; farmacia F. Jekelius; W-ze; farm. K. I. Schuster. Băile Tisnadu; farmacia Alce. Doboy; Co-halnu; farm. Ed. Melas, farmacia z. Wolf, Feldbaur; (Marientburg); farm. Wl. Schmeider. Făgăraș; farm. v. Blaher; farm. Hermann. Sz. Sz. György; farm. Val. Beleg, farm. Barabos Ter. 13,52-11

Care este cea mai bună hărtia pentru țigări?

Acēstă întrebare foarte importantă pentru fīa-care fumătoru de țigări s'a stabilită deja în modul celū mai nedubios.

Nu este reclamd golă, ci unū faptu constatāt prin autorități șcientifice de primul rangū pe basa analizei comparative a diferitelorū hărtii de țigări mai bune, ce se află în comerțu, că hărtia de țigări

„LES DERNIERES CARTOUCHES”
și
„DOROBANȚULU”

din fabrica **BRAUNSTEIN FRÈRES** la Parisu,
65 Boulevard Exelmans,

este cu deosebire cea mai ușoră și cea mai escelentă.

După ce s'a stabilită acēsta între altele prin Dr. Pohl, profesorū la facultatea tehnică în Viena, Dr. Liebermann, profesorū și conducătorū alu stabilimentului chemicū de statū în Budapesta, și o analiză comparativă, făcută în Iuliu 1887 după puncte de vedere nouē higienice de cătră Dr. Soyka, profesorū de Hygienă la Universitatea nemțescă din Praga, a produsū chiar rezultatulū strălucitū, că hărtiele de țigări „Les dernières Cartouches” și „Dorobanțulu” sūnt cu 23—74% mai ușore, și că împărtășește fumulu de tutunū cu 23—77% mai puține părți streine, ca celelalte hărtii analizate. Veritabilă este numai aceeași hărtia, a cărei Etiquetă sēmēnă cu desemnulū aci imprimatū și care ortală firma Braunstein Frères.

Fabrica a deschisū unū depositū pentru vëndare en gros a hărtiei de țigări și a tuburilorū pentru țigări

BRAUNSTEIN FRÈRES,

193,50—19

WIEN, I. Bez., Schottenring Nr. 25,

și află aceste articole la tōte firmele mai mari, cari au de vëndare asemenea mărfuri.

Avisū d-lorū abonați!

Rugăm pe d-nii abonați ca la reînnoirea prenumerațunei sē binevoiască a scrie pe cuponulū mandatului postalū și numerii de pe fășia sub care au primitū diarulū nostru până acuma.

Administrațunea „Gaz. Trans.”

Vinū escelentū pentru apă minerală,
Țuică romānescă veritabilă,
Silvorium de Sirmia veritabilū,
Bere de Steinbruch în butelii,

Se află de vëndare la

George Stefanovici, comerciantū
Piața mare Nr. 28, în Brașovū.

3-1

Sosirea și plecarea trenurilor și postelorū în Brașovū.

I. Plecarea trenurilor:

1. Dela Brașovū la Pesta:

Trenulū de persōne Nr. 307: 7 ore 20 de minute sēra.
Trenulū mixtū Nr. 315: 4 ore 01 minută diminiēta.

2. Dela Brașovū la Bucuresci:

Trenulū mixtū Nr. 318: 1 oră 55 minute după amēđi.

II. Sosirea trenurilor:

1. Dela Pesta la Brașovū:

Trenulū de persōne Nr. 308: 9 ore 46 minute înainte de amēđi.
Trenulū mixtū Nr. 316: 9 ore 52 minute sēra.

2. Dela Bucuresci la Brașovū:

Trenulū mixtū Nr. 317: 2 ore 32 minute după amēđi.

A. Plecarea postelorū:

- a) Dela Brașovū la Rēșnovū-Zērnesci-Branū: 12 ore 30 m. după amēđi.
- b) „ „ „ Zizinū: 4 ore după amēđi.
- c) „ „ „ în Sēcūime [S. Georgi]: 1 oră 30 minute nōptea.
- d) „ „ „ la Făgărașū: 4 ore diminiēta.
- e) „ „ „ la Săcele: 4 ore diminiēta.

B. Sosirea postelorū:

- a) Dela Rēșnovū-Zērnesci-Branū la Brașovū: 10 ore înainte de amēđi.
- b) „ Zizinū la Brașovū: 9 ore a. m.
- c) Din Sēcūime la Brașovū: 6 ore sēra.
- d) „ Făgărașū la Brașovū: 2 ore diminiēta.
- e) „ Săcele la Brașovū: 6 ore 30 minute sēra.

Mōra cu vaporū de vālțuitū (becheluitū) a lui Martin Fromm în Brașovū.

Acēstă mōră e înzestrată cu cele mai nouē mașini auxiliare tehnice.

Sunt în plăcuta pozițune d'a fabrica unū productū alesū (vālțuitū) și recomandū onor. publicū productele mele alese (vālțuite).

Afară de aceea ținū unū depositū continuu de fructe păstăioșe.

Rugându-mē de o numerosă clientelă, îmi voiu da totdeuna silința a mulțami pe onor. mei mușterii atātū în privința calității mărfurilorū cât și a prețului.

Cu distinsă stimă

MARTIN FROMM.

47,5-3

Mōra cu vaporū de vālțuitū (becheluitū) a lui Martin Fromm în Brașovū.